

terwijl je steun zoekt

‘Je loopt heel erg tegen de weekeinden aan. Dan zit je in je eentje’

Na het overlijden van haar man is Rianne (59) niet meer alleen. Maar om te zeggen dat dit zonder slag of stoot ging, nou nee. „Als je jong bent, sta je heel vrij in het leven. Dan denk je er bij het aangaan van een nieuwe relatie niet aan dat die ook kan stranden. Als je al het één en ander meeemaakt hebt, ben je juist heel kritisch. Je wilt de zekerheden inbouwen die je kende uit de relatie met je overleden partner. Maar dat kan niet. Ieder mens is anders.” Haar partner Gerard (61): „Je wilt voorkomen dat je na een ingrijpende gebeurtenis als het overlijden van je partner een relatie begint die geen stand houdt. Dan heb je dubbel pijn. Maar die zekerheid heb je natuurlijk nooit.” Rianne en Gerard doen hun verhaal in het huis van Rianne in Den Dungen. Een huis dat zelf een verhaal heeft. Rianne's overleden man Henk verbouwde het flink. Jaren na zijn overlijden wilde Rianne een forsere woonkamer. Onder leiding van Gerard -toen nog een goede kennis- kwam die tot stand. Daarvoor moest wat van het door Henk gemaakte werk wijken. Rianne: „Ook al moest het gesloopt worden, Gerard demonteerde het zonder het te vernielen.” Gerard: „Achteraf bleek dat Rianne's dochter Caroline dat erg op prijs stelde. Toen ik later een relatie kreeg met Rianne, zei Caroline: 'Je ging met respect om met de spullen die mijn vader gemaakt had. Dat vond ik fijn.'”

De verbouwing van het huis betekende het begin van iets moois tussen Gerard en Rianne. Gerard werkt bij de gemeente Veghel. Rianne kreeg de vergunning niet rond, waarna Gerard aanbood haar hiermee te helpen. „We zagen elkaar vaak. Het voelde goed en vertrouwd. Tijdens een wandeling heb ik haar mijn gevoelens verteld.” Rianne koesterde al langer gevoelens voor

Rianne en Gerard
De lotgenotengroep opende voor de deur naar een nieuw leven. foto's Dolph Cantrijn

‘Mensen kunnen niet met verdriet omgaan’

Gerard die verder gingen dan vriendschap. „Mijn schoonzus had al eens gevraagd of hij niets voor mij was. Maar ik dacht dat Gerard nog niet toe was aan een nieuwe relatie.” Ook vroeg ze hem eens mee naar een dansavond in Boekel. Gerard: „Ik ben geweest, maar voelde me doodongelukkig. Daar was ik inderdaad nog niet aan toe.” Ze leerden elkaar kennen bij Collega's. Tien jaar geleden werd deze hulpgroep voor weduwen en weduwnaars tot 65 jaar opgericht door Yvonne Krassenburg uit Oss. Rianne ging er kijken nadat haar man Henk overleed aan kanker. Hij was net 50, zij 46. „Een jaar na de dood van mijn man, overleed mijn broer. Samen met mijn schoonzus ben ik naar Collega's gegaan.” Het bleek een uitkomst. „Fietstochten, wandelingen, etenjes. Bijna elke weekeinde is er wel een activiteit. En iedereen zit in hetzelfde schuitje.” Collega's opende voor Rianne de deur naar een nieuw leven. „Je leert nieuwe mensen kennen, die precies begrijpen wat je doormaakt. Ik heb er naast Gerard echte vrienden aan over gehouden. Betere vrienden soms dan diegenen die ik voor die tijd als vriend beschouwde. Er zijn mensen die afhaken, omdat ze niet met je verdriet om kunnen gaan.” Gerard kwam zes jaar geleden voor het eerst naar de tweemaandelijks bijeenkomst van Collega's in Vinkel. „Mijn vrouw José was in 2001 overleden. Twee jaar daarvoor was ze succesvol behandeld tegen longkanker. Maar het kwam terug. Anderhalve week nadat voor de tweede keer de diagnose was gesteld, is ze overleden.” Gerard belandde in een diep gat. „Ik heb twee zonen maar die zitten ook met hun verwerkingsproces. Die wil je niet steeds lastig vallen met je problemen.” Via zijn werkgever belandde hij bij een psycholoog. „Die verwees me naar een rouwverwerkinggroep. Daar leerde ik pra-

ten over mijn verdriet. Eén van de deelnemers zat bij Collega's. Ik heb eerst Yvonne Krassenburg gebeld, waarbij ik meteen een goed gevoel kreeg. Met bonzend hart ben ik vervolgens naar een bijeenkomst gegaan. Daar trof ik veel luisterende en begripvolle mensen.” Ook voor Gerard was dat het begin van een nieuwe periode. „Collega's biedt veel mogelijkheden. Je hoeft niet meer alleen te zitten in je vrije tijd. Voordat ik naar Collega's ging nam ik elk weekeinde een stapel werk mee naar huis, om de tijd maar door te komen. Dat was nu niet meer nodig.” Aan een nieuwe relatie dacht hij totaal niet. „Ik wilde alleen mijn leven weer op de rit krijgen en opnieuw leren genieten. Ik durfde niet eens ergens iets te gaan drinken in mijn eentje. Bang dat de mensen het vreemd zouden vinden.” Tijd heelt wonden, ook bij Rianne en Gerard. „Na een tijdje besef je dat je niet meer terug krijgt wat je had”, aldus Rianne. „Vanaf toen ging het met mij iets beter.” Hoewel Gerard, Rianne en hun kinderen gelukkig zijn met hun nieuwe leven, is Gerard in Veghel blijven wonen. Henk en José maken nog altijd een belangrijk deel uit van hun leven. „Hun verjaardagen herdenken we elk jaar weer. Met hun families hebben we intensief contact. We hebben nu vier families.” Er zijn ook dagen, vertelt Rianne, dat het verdriet even terug komt. „Toen Caroline afstudeerde en toen haar dochter Emma geboren werd. Toen dacht ik wel: Wat had Henk dit fijn gevonden.” Emma heeft met Gerard toch een superopa. „Zo voelt het echt, voor ons allemaal.” Het begin van hun relatie betekende niet het einde van het lidmaatschap van Collega's. „Daarvoor hebben we er teveel aan te danken. Bovendien hebben we er een hoop vrienden en kennissen. Nee, bij Collega's blijven we gewoon komen.”